

Szent Erzsébet napjára.

KEDVES GYERMEKEIM!

Mikor a mi kertjeink rózsáit barna földdombocskák alá rejtjük, hogy a téli fagy kárt ne tehessen bennük, a naptárban felsorolt ünnepek között felragyognak Thuringiai Szent Erzsébet hétszáz éves rózsái, harmatos, égi csillogással.

Árpádházi Szent Erzsébet mindössze huszonnégy rövid évig élt és ez alatt az idő alatt nem lángszével, tudományokban, vagy művészetekben való jártasságával, hadvezéri vagy más kiváló tehetségével írta fel nevét a világtörténelem lapjaira évszázadokon át ragyogó betűkkel, hanem egy csokor illatozó rózsával, amely ellene bősztett férje haragjának enyhítéséül változott rózsává a szegényeknek szánt alamizsnából.

A magyar királylány csodálatos életútjának első állomása az volt, amikor négy éves korában Thuringiai Lajósnak jegyezték el. A négyéves menyasszonyt azonnal ki is szakították családi környezetéből és atyja, II. Endre magyar király beleegyezésével Wartburg várába vitték, messze idegen országba, hogy jegyese szülei neveljék fel. Tizennégyéves korában tartották meg az esküvőt, tizenkilenc éves korában pedig már elvesztette férjét s özvegyiségre jutott, míg három szép gyermeke árvaságra. Huszonnégy éves korában befejezte földi szenvedéseit. Négy évvel később, 1235-ben avatta az Egyház szentjei közé.

Életének apró, csodálatos részleteiről sok író, festő beszél, de beszél maga a történelem is. Sógora, Konrád örgróf 1236-ban Markburgban gyönyörű templomot építtetett Szent Erzsébet sírja fölé, amely csak 1293-ban készült el.

Ki volt ez a királyleány, s mik tették őt méltóvá arra, hogy egyháza szentté avassa, s hogy az utókor mint az elhagyatottak, szenvedők nagy segítőjét, pátrónáját tisztelje?

Gyermekkora nem volt olyan boldog, mint más gyermeké. Az idegen fejedelmi szülők nem tudták megérteni a magyar királyleányt és amikor hirül vitték, hogy édesanyját Magyarországon megölték, már megbánták választásukat s ezt éreztették is Erzsébettel. Főleg nevelőanyja, Zsófia és annak leánya, Ágnes bántak vele keményen. Talán legszívesebben haza is küldték volna, ha vőlegénye teljes szeretetével mellé nem áll menyasszonyának. Házasságuk után Erzsébet, most már fejedelemasszony, nemcsak maga táplálja az éhezőket, ápolja a betegeket, hanem férje beleegyezésével szegényházakat alapít, a hajléktalanok számára menedékhelyet, míg a betegeknek kórházakat építtetett. Fáradhatatlan jótékonykodása mellett azonban férjének is szerető felesége, gyermekeinek pedig legszeretőbb édesanyja volt.

Néhány évi boldog élet után szakadt rá a szörnyű gyász: forron szeretett fiatal férje egy kereszties hadjáratban meghalt. Az anyakirályné, aki eddig is gyűlölte Erzsébetet, kiüldözte őt gyer-

Néhány évi boldog élet után szakadt rá a szörnyű gyász: forron szeretett fiatal férje egy keresztes hadjáratban meghalt. Az anyakirályné, aki eddig is gyűlölte Erzsébetet, kiüldözte őt gyermekeivel a kastélyból. Hideg, havas téli éjszakán történt meg az embertelen cselekedet, s Erzsébet magyar királyleány kis árváival egy istállóban talált menedéket. Más panaszkodott volna, Erzsébet hála-zsoltárt énekelt s ellenségeiért imádkozott.

Nagy szomorúságának híre eljutott atyjának, a magyar királynak fülébe is. Haza akarta vitetni leányát. Erzsébet azonban nem hagyta magukra szegényeit, gondozottjait, inkább lemondott a jobb, nyugalmasabb életről is. Királyi apjának segítségét pedig gyermekei számára fogadta el. Őket gondosan nevelte, maga pedig kunyhóba húzódott és jótékonykodásban, imádkozásban töltötte életét.

Élete ifjan felemésztődött az Isten- és emberszeretletben; hamarosan meghalt, hogy bevonuljon az emberiség szeretetébe s ott éljen örökkön-örökké!

Milyen példát állít elénk Magyarországi Szent Erzsébet?

A lemondás nagy és nehéz példáját. Eldobta magától gazdagságát: az oltár elé rakta koronáját, szegényekre adta fényes ruháit, nekik szánta ékszereinek árát. Elhagyta fejedelmi fényes palotáját, hogy maga is kunyhóba húzódva éljen s a hajléktalanok szomorú sorsában osztozkodjék.

Olyan bőkezű volt az alamiznaosztásban, hogy magának szinte már semmije sem maradt. De az Úr Jézust látta minden elesett szegényben, minden betegben. Hősök és szentek vére folyt ereiben és lelki öröksége önfeláldozó cselekedetekre ösztönözte. Mint kitagadott és üldözött élt férje korai halála után, de visszautasította egy hatalmas császár kezét, csakhogy gyámoltjai között maradhasson.

Drága hamvait szétvitték a világ minden tájára, de úgy a hamvak felett, mint mindenhol, ahol érző szívű emberek élnek e földön, megemlékeznek róla, a szegények és elesettek nagy királynőjéről ma mindenütt s hirdetik nagyságát.

Ez volt Szent Erzsébet.

Kövessétek ti is őt, legyetek Szent Erzsébet követői, ma, amikor most is annyi a szeretetre szomjazó szegény, beteg, aki enyhülést kér éhségére, szenvedésére. Tanuljátok meg az ő példájából, hogy soha sincsen oly kevesünk, amiből még adni nem lehetne egy nálunk szegényebbnek.

És lehetne-e a magyar leányoknak szebb példaképük Szent Erzsébetnél? Hiszen a női szív legfőbb erénye az adakozó szeretet az, amit e királyleány magasztosított az oltár magasságába.

Magyar leányok, kövessétek őt, hogy a ti költényetekben is rózsává váljanak az alamizsna kenyérdarabkái . . . megfizet érte az, aki számon tartja minden cselekedetünket!